

I smider jeres cykler i kanten af hjulsporet, mens I med hinanden i hænderne løber ud over engen. I smider jeres tøj - et stykke ad gangen, og til sidst er I helt nøgne. I fortsætter med at løbe og jeres næser fyldes af kamilleblomsternes duft. Solen er varm, og til sidst smider I jer ned i græsset og tumler rundt i hinandens arme. Hendes latter lyder som en kildes rislen, og hendes hud føles som selveste Afrodites sjæl. Blomsterne i hendes hår blander sig let med dem på marken...

- "Christopher, hold op med at stirre sådan på mig. Hold op! Hvad er der med dig."
Lise kigger irriteret på dig. Hvad har du gjort? Du har da bare kigget på hende. Er det nu en forbrydelse af være forelsket? Du forstår ikke meget af det hele. Du har da altid fået

at vide, at man skal være ærlig. Du har selvfølgelig ikke sagt noget endnu, men det er vel temmeligt ærligt at kigge på hende. Hvordan kan det være ubehageligt? Hun er jo så sød og smuk. Det er ikke for at genere hende - tværtimod.

- "Hvad er der i vejen Lise?"

Hvorfor må jeg ikke kigge på dig? Det er jo fordi du er så smuk."

- "Øh.....jamen....."

- "Lise, det jo fordi jeg elsker dig."

- "Hvad snakker du om? Jamen..."

Du kigger hende direkte i øjnene. Hvad er der i vejen med hende? Du ved hun er vild med dig - det kan du mærke. Du ved ikke hvorfor, men du kan bare mærke det. Når hun kigger på dig, er du i en anden verden. Du vil dele alt med hende. Nå, ja, man skal jo dele alt med alle mennesker, men alligevel vil du dele noget helt specielt med hende: Din krop, dine sorger og dine glæder. I skal leve sorgløst sammen omgivet af den frie natur. Du glæder dig til at I skal have bo i kollektivet sammen, at vågne op og høre de små geder bræge udenfor.

- "Jeg bliver altså nødt til at gå. Jeg tror, at jeg hørte Anne Sofie kalde på mig. Hej, Hej."

- "Jamen, nu havde vi det lige så hyggeligt."

Før du for set dig om, er hun væk. Det må hun da også selv om.

Det er også fordi hun kommer fra sådan en kapitalistisk og følelsesforladt familie. I hendes rige familie er alt, hvad der betyder noget penge. Det er et tydeligt eksempel på hvordan kapitalen korrumpere den rene og ægte menneskesjæl. Du burde bortføre hende, så hun kan blive vasket ren og indse verdens rette sammenhæng. Det er næsten din pligt.

Du begynder at gå op ad stien og tilbage til hytten. På vejen kommer du forbi din dansklærers vindue. Du kan ikke lade være med at kigge ind af vinduet, for der kommer lys derfra. På sengen derinde ser du hende ligge og overskrævs sidder Per, din gymnastiklærer. Han masserer hende, men du ved godt, hvad der skal til at se. Det har du så tit set derhjemme i kollektivet, så du bider ikke videre mærke i det, og går i stedet op til sovesalen. Du smutter ind og finder din køje. Du gider ikke mere, så snart efter sover du. Du drømmer om Lise, og denne gang afbryder hun dig ikke.

Christopher er 14 år gammel og går i 7C på en skole i det indre Århus. Han bor sammen med sine forældre og fire andre voksne i et kollektiv ude i Højbjerg. Han har ingen søskende endnu, men hans mor venter sig til efteråret. Forældrene er udprægede hippier og familien har boet i kollektiv siden sommeren '68. Da de flyttede ind i kollektivet var Christopher kun 4 år, så han husker ikke meget fra tiden før.

Faren arbejder som historielærer på Marcelisborg gymnasium og moren er naturvejleder nede ved Skanderborg Sø. Familien er ikke fattig, men alligevel lever den ganske primitivt efter hippiebevægelsen normer. Det vil sige et økologisk og bæredygtigt hushold samt biodynamisk dyrkelse af kollektivets køkkenhave.

Igennem hele sit liv er Christopher blevet opdraget til at tro på kommunisme, menneskekærlighed samt fri hash, sex og vindmøller. Alt dette har sat sit tydelige spor hos ham, og han må nok betragtes som totalt snæversynet og godtroende. Han kan slet ikke forestille sig, at verden hænger anderledes sammen, end den måde, hvorpå han er blevet opdraget. Derfor kan han slet ikke forstå, hvorfor Lise fra klassen ikke kan lide ham; og det resulterer i, at han er overbevist om, at hun er fuldstændig vild med ham - hun vil bare ikke erkende det...

Han havde ingen problemer med at erklære Lise sin kærlighed, for hjemmefra er han vant til, at man bare spørger, hvis man vil noget. Hun har godt nok afvist ham, men Christopher giver ikke så let op. Hun er på samme måde som kapitalisterne - indoktrineret af den forkerte holdning og skal bare overbevises om tingenes reelle tilstand. Derfor bliver han ved med at give hende små kærlighedserklæringer i form af digte og kommentarer. Christopher kender meget til kærligheden, men fatter slet ikke al den smerte, der kan være forbundet med den. Måske kan der ske voldsomme ting, når hans verden en dag begynder at krakelere, og den virkelige verden realiserer sig for hans øjne.

Rollespilstips

Tja, hvad er der at sige. Fred, broder! Du er det ultimative blomsterbarn, der ikke kender til andet end dit eget indsnævrede liv. Du taler en masse om fred og frihed. Tænk på alt det hippiegtige, du kan komme i tanke om og før det så over på en 14-årig knægt, der ikke kan tænke nuanceret.

Lise: Dit livs lys. Du ved ikke hvorfor du elsker hende, men det gør du. Hun må være den udvalgte til dig. I er skabt for hinanden. Hun elsker også dig inderst inde - det ved du. Problemet er bare, at hun kommer fra en kapitalistisk overklassefamilie, og det har indoktrineret hendes livssyn. Hun er følelseskold, men du må redde hende.

Anne Sofie: Det er ret tydeligt, at hun er ved at blive klassens nye leder. Det kan du ikke lide, for hvem har ret til at bestemme over andre? Hun må lære at være kammeratlig i stedet for at være en fascistoid diktator. Ellers når hun aldrig nogle vegne på det menneskelige plan her i livet.

Udklædningstips

Tænk selvfølgelig 60'ere og 70'ere, hippietøj. Noget med mange og underlige farver. Batik og den slags. Måske peacetegn og blomster i håret. Det skulle ikke være så svært.

Kirsten: Lises slyngveninde, som du gør alt for at undgå. Desværre bliver du også nødt til at omgås hende, hvis du skal være nær ved Lise.

Mette: Hun er Anne Sofies lakaj og derfor er hun heller ikke meget værd. Den, der følger fascistterne, er selv en fascist.

Helle: Hun fedter altid en helt masse for lærerne og alle andre mennesker. Det er som om, at hun tror, at man kommer nogen vegne i livet ved blot at følge op under andres faner. Man må vise selvstændighed.

Maria: Hun er sådan set en ganske sød pige, men det er faktisk synd for hende, at hun er så stille, som hun er. Hun må lære at man skal råbe op og protestere, hvis man er utilfreds med noget, i stedet for blot at lade sig kue. Du overvejer faktisk kraftigt at fortælle hende det og støtte hende i sin kamp for mere indflydelse. Inderst inde tror du, at der findes en god socialist i hende.

Phillip: Han er er den hårde leder af klassens seje drenge. Det er tydeligt at fornemme den usikkerhed, der helt sikkert gemmer sig under hans overflade. Der er klart en grund til, at han altid skal hævde sig på de, der svagere end ham.

Johnny: Phillips tro væbner, som er mindst lige så dum som Phillip. Han kommer altid med platte kommentarer, og det er jo klart fordi han er usikker. Det er dumme typer som Johnny der ender som fascister og nazister - du bør redde ham, mens tid er.

Kristian: Endnu en af Phillips stupide disciple. Heldigvis er han lidt mere fornuftig end de andre. Han er kæreste med Mette, hvilket egentlig passer godt til ham. De er to alen af samme stykke.

Arne: Arne er den ultimative soldat på mange måder. Han stiller aldrig spørgsmål og er intet i sig selv. Han klistrer altid op af andre, og har ingen selvstændige holdninger. Han taler altid frygtelig meget om sine storesøster Katrine.

Jørn: Han er faktisk en helt ok knægt. Han er ganske morsom og mange piger finder ham rigtig sød. Han er lidt fimset og render normalt rundt sammen med pigerne, men det gør jo ikke noget. Han er grundlæggende sig selv, og det er en evne, som du godt kan lide.

Frederik: Klassens tykke dreng, som faktisk er ganske morsom. Han kommer fra et rigtigt arbejderhjem, og det bør man klart respektere. Hvad du godt kan lide ved Frede er, at han aldrig lader sig kue, ligegyldig hvor meget andre generer ham.

Viggo Emil: En ganske forunderlig knægt, der på en eller anden underlig måde altid ved alt det, der sker i klassen. Hvad der driver ham til al den nysgerrighed, forstår du ikke, men det kunne være interessant at finde ud af.

Jakob: Klassens spejderdreng der altid passer godt på andre og naturen. Det kan du godt lide ved ham, for der er ellers alt for få rendyrkede gode mennesker i din klasse. Måske burde du snakke lidt mere med ham, for så kunne I måske oprette en slags klub.

Johannes: En hellig vestjyde, der tilmed snakker underligt. Han taler hele tiden om Gud og Jesus, og det er jo til at blive skør over. Religion hører middelalderen til. Religion er opium for folket, som den ledende klasse har opfundet for at holde befolkningen nede. Johannes burde vide bedre, for i klassen er han selv den underkuede, som burde se lyset og gøre oprør. I stedet finder han trøst i Gud.

Mona: Hun er også kuet af flertallet, og du forstår heller ikke, hvorfor hun ikke kæmper imod. Det er da klart at fascisterne har så meget magt, når pøbelen finder sig i hvad som helst. Du burde måske gå ind og støtte hende, så hun kan blive overbevist om, hvor vigtigt det er med et oprør mod den herskende klasse.

Karl Johan: Klassens underlige kloge hoved. Han er ganske flink, men han siger ikke så meget. Mest fordi han altid er optaget af at læse i en eller anden bog. Han ved godt, at lærdom er vejen til åndelig udvikling. Desværre finder han sig også i de andres tyranni, så her er endnu en, som du bør hjælpe i kampen.

Ole: Den nye dreng i klassen, der kommer ovre fra København af. Du kender ikke så meget til ham endnu, men han er sikkert en ganske interessant knægt. Måske kan det være, at han kan fortælle nogle spændende historier fra storbyen og måske endda Christiania.

Lars: At man kan bruge så meget tid på at spille håndbold som Lars fatter du simpelthen ikke. Han er sikkert en flink fyr, hvis man nogensinde fik mulighed for at tale ordentligt med ham.

